

„Ötletes, furmányos... Félelmetesen eredeti!”

Daily Mail

„Mesteri játék a képzelettel, melyben az író csak azért húzza meg a határt,
hogy frivol eleganciával átléphessen rajta.”

Time Out

„Banks a kortárs SF meghatározó személyisége:
lendületes tollú, nyughatatlan fantáziájú alkotó, aki zavarba ejtő vízióival,
elegáns és sodró lendületű lét-meséivel
a science fiction-hagyományok legtisztább vonulatát viszi tovább.”

William Gibson

A szerző eddig megjelent művei az Agave Könyvek gondozásában:

Iain M. Banks

A játékmester

Sötét háttér előtt

Emlékezz Phlebasra

Fegyver a kézben

Holtpont

Nézz a szélbe

A száműző

Ellentétek

Anyag

Iain Banks

A darázsgyár

IAIN M.
BANKS
FÉLEMMETES
GÉJPEZET



agave
könyvek

Iain M. Banks: Feersum Endjinn

Copyright © Iain M. Banks 1994

Hungarian translation © Gálla Nóra, 2012

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Iain M. Banks: Feersum Endjinn

Orbit Books, London, 1994

Fordította: **Gálla Nóra**

ISBN: 978 61 5527 213 4

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Szerkesztő: Csurgó Csaba

Korrektor: Bordás Veronika

Nyomdai kivitelezés: Print Invest Magyarország-H Zrt. – 9027 Győr, Almafa u. 13.

Felelős vezető: Ványik László

Műfaj: science fiction

IAIN M.
BANKS
FÉLEMMETES
GÉJPEZET

A Dave családnak

EGY

1.

Aztán minden eltűnt, mintha sosem lett volna: az érzések, emlékek, illúziók, s velük együtt elszivárgott a látens bizonyosság az egó és a világ létezésében – mindez egyetlen pillanat leforgása alatt megszűnt, semmivé foszlott, és a veszteséget csupán múló hiányérzet kísérte, majd az is eltűnt, és egy homályos, végtelen pillanatra nem létezett más, csak egy testetlen önazonosság, egy amorf valami, aminek nem voltak céljai, nem voltak gondolatai, s ami csupán egyetlen dolgot tudott; hogy *ő van*.

Ezután következett az építkezés lassú és szöszmötölős fázisa, a tanulás és fejlődés ideje, a formát öltő gondolatoké, a káoszról építkező rendé, míg végül valaki, aki időközben alakot öltött, s akit immár néven is nevezhetnénk – felébredt.

Rezgés. Zümmögő, ütemesen visszatérő hang. Vízszintes, fekszik valami puhán. Sötét. Pislogni próbál, a szemhéján fény villan, morzekód. Felnéz. Szagokat érez: élő és halott dolgok szagát, csupa pára és doh. Megint a fény, színes... hogy hívják ezt a színt?... *Vörös* sugár. Karja mozdul, az oldalához súrlódik, furcsa érzés.

Keze a levegőben tapogatózik, élesedik a kép. A vörös fény halványul. Reszkető ujjak kapnak utána, hiába, gyöngö, visszahullik. Lecsattan a mellkasára, elnyugszik.

Katt-zrr. Mi ez?

Zümmögő hangok veszik körül, hideg, kemény valami súrlódik az oldalához. A derengés erősödik, kialszik a vörös sugár. Aztán mozgás; visszahúzódik a sötétség, arca, nyaka, válla, mellkasa, hasa, karja már a fényben. Pislog, hunyorog. Ezüstös, bántó világosság, fényfolyam (pászma?), egy résből csurog, a sziklák közül.

Vár, pihen. Szoktatja magát a fényhez. Zene szól, vajon honnét? Fal öleli körbe, fölébe hajlik (mennyezet; ez egy ház, építmény, nem sziklaüreg). Rész a falban, onnan jön a fény, ablaknak hívják.

Fekszik. Elfordítja a fejét; néz. Szemben rész tátong, földig érő, ajtónak hívják. Odakint napfény, fák, fű, rengeteg zöld. A padló agyag, döngölt, apró kavicsok borítják. Áh, a zene kintről szól: madárdal.

Megmozdul lassan, óvatosan. Könyökére támaszkodik, végignéz magán. Egy nőt lát, meztelen bőre akár az égetett agyag.

Fekhelye vastag kőlap, egyetlen tömbből faragott priccs. Felül, megszedül (hamar elmúlik), lába a padlóra lóg. Ránehezedik, függőlegesbe tornássza magát.

A kőlapba kapaszkodik, egy kis billegés, bizonytalanság, aztán... megáll, támaszték nélkül! Nyújtózik. Ez jólesik. A kőlap lassan becsúszik, a fal viszsazarul, az előbbi lyuknak nyoma sincs. Onnét jött pedig, a benti dohos, páras sötétből. Futó szomorúságot érez, aztán ez is elmúlik. Mély levegőt vesz.

A lélegzetből köhögés lesz. Harákolás, torokköszörülés, majd kimondja az első szót: – Beszél.

A meglepetéstől összerezzen, gombóc gyűlik a torkába. Megérinti az arcát, tapogatja... mosoly? Ki is mondja: – Mosoly. – Valami történik odabent. Beszélni kell, még. – Arc. – Nem elég. Tovább... – Arc, mosoly. – Még to-

FÉLEMMETES GÉJPEZET

vább. – Arc, mosoly, élet, vörös, rezgés, fény, ablak, ajtó, én, napsütés, fák, madarak, én, *ÉN!*

Nevetni kezd, a hang visszaverődik a falakról, kiömlik a kertbe; egy madár fölrebben az ágak közül, méltatlankodó csipogással tovaszáll.

Elkomolyodik. Lehuppan a földre. Korgás, odabent tátongó ürességet érez; éhes.

– Nevetés. Éhség. Én éhes. Éhes vagyok. Nevetek; nevettem. Éhes vagyok. – Föláll. – Fömláll. – Kuncog. – Nevetek. Felálllok és nevetek, *én* nevetek. Tanulok. Most mennem kell.

Az ajtóban megáll, visszanéz. Tekintete tétován simítja az íves falat, a döngölt padlót, a kváderköveket a beléjük vésett nevekkel, árkos betűk sötétlenek körben mindenütt, a kőlapokba fúrva gyűrűket lát, itt-ott kampókat, kis polcokat. Melyik volt a kőlap a vörös fénnel? Melyikből jött ki? Már nem tudja. Meglegyinti a szomorúság, egy kicsit.

Kinéz az ajtón; odakint buja völgy zöldell, fák, bokrok, selymes gyepek, virágok. A völgy mélyén patak csörgedezik.

– Víz. Szomjúság; szomjas vagyok. Inni kell. Inni jó.

Kilép a kriptából.

– Ég. Kék, messze. Felhők. Ösvény. Fák. Bokrok. Ösvény, elágazás. Én megyek. Dombok. Továbbmegyek. Jaj! Jaj, árnyék. Megjijedtem. Ijedelem, kacagás! Nagy bokor. Zöld fű. Szomjúság; bent száraz, érzem. Szomjas a szám. Most inkább hallgatok. Iszom. *Haha!*

2.

A száznegyvenharmadik nap reggelén, az új kalendárium szerinti tizedfordulót megelőző esztendő derekán III. Hortis Gadfium, a Számvevők és Magiszterek klánszövetségének vezető kutatója egy acélgerendán lógázta a lábát, és az új oxigéntelep kettes számú cseppfolyósító egységének befejező munkálatait figyelte. Sokáig ült mozdulatlanul, végül sóhajtott, és megcsóválta a fejét.

Egy daru acélelemekkel teli raklapot eresztett az építmény tetején várakozó munkások elé, az emelőszerkezet filigrán rácsozatára egy elhaladó légikompetett árnyékot, engedélyre várva, hogy lerakodhassa a szállítmányt és visszafordulhasson az újabb adagért. Az új oxigéntelep úgy festett, mint egy nyüzsgő hangyaboly: ameddig a szem ellátott, mindenütt erőgépek pöfögtek, szállítójárművek kerülgették egymást és a munkásokat, akik közt emberek és khiméra félvérek egyaránt akadtak; mindegyikük izzadt, erőlködött, kalapált, méricskél, kiabált, vagy csak állt és a fejét vakarta.

Gadfium végighúzta az ujját az acélgerendán, amin ült, aztán szemügyre vette az ujjhegyén szürkélő piszokfoltot. Ez az apró porkupac, morfondírozott magában, akár tucatnyi, szabad szemmel láthatatlan nanorobotot is rejthet, amelyek néhány óra leforgása alatt több száz másik gépet tudnának

építeni; ezek összességében több oxigént termelnének egyetlen rövidévszak alatt, mint ők egy emberöltő izzadságos munkájával... Köpenyébe törölte a kezét, és még egyszer körbepillantott az építkezésen. Azon tűnődött, vajon sikerül-e időben üzembe helyezni az új cseppfolyósító egységet, és ha igen, akad-e működőképes űrhajó, amit feltölthetnek az itt termelt hajtóanyaggal.

A kupolacsarnok ablakain – a hatalmas nyílásokon, amelyek fölött meddő, esőt sosem hozó plafonfelhők gomolyogtak – átragyogott a napsütés, széles arancsíkokat festve a poros levegőbe. A nyári aszfaltban meg-megcsillantak a háztetők és a palota cirádás, kőcsipkés tornyai.

Szép idő volt, és az ilyen derűs, meleg napokon az ember szívesen áztatja magát azzal, hogy odakint a világban minden rendben van, nem lebeg mitikus pallos az emberiség feje fölött, és senkit nem fenyeget kozmikus léptékű katasztrófa. Az ilyen napokon hajlamosak vagyunk minden ellenkező állítást ostobaságnak titulálni, és egyszerűen legyinteni a tömeghisztériára: eh, mindenki meg van buggyanva! Már-már Gadfium is elhitte, hogy amit előző este az obszervatórium elsötétített kupolájából látott, az a saját agyszüleménye volt csupán, egy rémálom, amit legjobb elfelejteni.

Fölállt, leporolta a ruháját, és kényelmes tempóban végigsétált a ládák és csököttegek között. Személyi titkárát és első asszisztensét az építésvezetői konténer mellett találta, halk, fojtott hangú beszélgetésbe merülve. A két fiatal olyan messze húzódott a portól és zajtól, ahogy csak lehetett, és időnként megvető pillantást lövelltek a körülöttük sürgölődő munkásokra. Gadfium lefogadta volna, hogy róla puszognak; biztosan nem értették, mi tart ennyi ideig, és minek fontoskodik „az öreglány”. Egyik lábukról a másikra álltak, mint akiknek rettentő mehetnéjük van erről az udvari emberhez minden tekintetben méltatlan helyről.

Tény, hogy senkinek se hiányozna, ha nem venne részt a mostani megbeszélésen; a technológia elméleti hátterét régen kidolgozták, az efféle építkezések manapság inkább a mérnökökre és technológusokra tartoztak, mintsem a

kutatókra. Gadfiumot mégis mindig meghívták, afféle udvariassági gesztusként (és mert az udvar illusztris tagjaként megillették bizonyos előjogok), s ha az ideje engedte, ő kötelességtudóan részt is vett az értekezleteken, mert attól tartott, hogy a nagy kapkodásban, ahogy újabb és újabb technológiákat fejlesztenek ki, vagy rég feledésbe merült módszereket próbálnak újjáéleszteni, esetleg megfeledkeznek valami veszélyforrásról, vagy figyelmen kívül hagynak egy fontos mellékkörülményt. A problémát a lehető leghamarabb fel kell tárni, alapos vizsgálatnak kell alávetni, majd hatékony megoldási lehetőségeket előterjeszteni – igaz, minderre a jelenlegi feszes tempó mellett nem sok esély volt, hiszen a legapróbb késlekedés a teljes kutatási program sikerét veszélyeztette. Gadfium érezte, hogy előbb-utóbb beüt a krach (borúlátóbb pillanataiban úgy fogalmazott, hogy a hiba a folyamat szükségszerű velejárója), ám azt a világért sem akarta, hogy a kudarc az ő lelkén száradjon. A projekt tudományos főmunkatársát senki se vádolhassa azzal, hogy nem végzi lelkiismeretesen a munkáját.

Persze minden sokkal egyszerűbb lenne, ha nem állnának háborúban a Mérnökök klánjával, akik a legújabb hírek szerint a fellegráiban barikádozták el magukat (pontosabban ott fogták ostromgyűrűbe őket a király csapatai), a Nagy Csarnoktól mintegy harminc kilométerre északra, függőleges távolságban mérve mintegy három kilométerrel a város fölött. Szerencsére akadt az udvarban néhány dezertőr mérnök – ahogy az ellenséghez is átállt egy-egy diplomata meg tudós –, csakhogy ők alig maroknyian voltak, így az elméleti kérdések mellett egyre gyakrabban kerültek szembe gyakorlati problémákkal, s az általuk kifejlesztett technológiákhoz újabban a konkrét folyamatokat, munkagépeket, sőt, a gyártósorokat is meg kell tervezniük.

Gadfium azért bámulta olyan hosszan és kitartóan az építkezést, mert lelke mélyén az egészet hiábavaló erőfeszítésnek tartotta. Még ha minden a terv szerint alakul is; mit érnek vele? Abban reménykedett, hogy a gépek és emberek nagyszabású koreográfiája, a heroikus ipari kavalkád mégis meg-

győzi arról, hogy megvalósítható célokért küzdenek. Hogy van értelme az áldozatnak és a megfeszített munkának.

Ismét csalódnia kellett. Bármilyen szorgalmasan dolgoztak is a munkások és erőlködtek a gépek, a láthatár peremén láthatatlanul, mégis érezhetően ott gomolygott a káosz, akár a hajnal sűrűsödő, pokoli inverze.

– Asszonyom?

– Hmm? – Gadfium kérdő pillantást vetett ügybuzgó asszisztensére, Rasfiine-re. A sovány, aszketikus alkatú fiatalember úgy feszített az egyenruhájában, mint sorkatona a díszszemlén.

– Asszonyom, üzenet érkezett a palotából.

– Történt valami?

– Szokatlan mozgást észleltek a Vándorkövek völgyében.

– Szokatlan mozgást? – visszahangozta Gadfium. – Miféle szokatlan mozgást?

– Semmi konkrétumot nem közöltek, asszonyom. Haladéktalanul oda kell utaznia. A suhanó már várja.

– Ne várjon hiába – bólintott Gadfium. – Menjünk!

A kocsi kigördült az oxigéntelepről, és a Keleti-szirt felé vette az irányt. A poros, kanyargós úton sűrű volt a forgalom, munkagépek és khimérák araszoltak mindkét irányba. A gondosan ápolt, festői tájparkot, ami ezer emberöltőn át övezte a város központját, a király és tanácsadói minden gondolkodás nélkül eldózeroltatták, amikor értesültek a Naprendszerben terjeszkedő, baljós ködről. Pedig az ehhez hasonló ipari telepeket rendszerint az erőd alsóbb szintjeire helyezték, ahová alig jut le természetes fény, és ahol a környezetszennyező ipari létesítmények nem szúrnak szemet. (Az ott élő nincsteleneknek és bűnözőknek édes mindegy, hogy a nyomorúságos viskóik szomszédságában hány gyárkémény füstölög.)

A közfelháborodás és a legkülönbélebb néprétegek egybehangzó tiltakozása ellenére – egy-két kertész és erdőőr demonstratív öngyilkosságot követett el, hogy ezzel is jelezze, milyen fontos és ősi hagyománnyal szakít az udvar, miközben alapvető jogokat tipor sárba önkényes rendeleteivel – a hirtelenjében toborzott építőmunkások kidöntötték az évszázados fákat, lecsapolták a tavakat és legyalulták a zöldellő dombokat. Az egykori lugasok helyén gomba módra nőttek ki a földből a gyártelepek.

A kutatónő elgondolkodva figyelte, ahogy a félkész oxigéntelep kitararja egy erdővel borított hegyoldal, míg végül csak a fák fölött lebegő füstoszlop és egy halovány porfelhő emlékeztetett rá. A gyár nem tűnt el végleg; masszív sziluettje néhány perc múlva ismét felbukkant, ahogy a síkságon átvágva a Keleti-szirt felé haladtak – a telep ugyanis egy dombtetőre épült, így a tíz kilométeres átmérőjű Nagy Csarnok szinte minden pontjáról látható volt. A király szándékosan építette ilyen feltűnő helyre, gondolta Gadfium, így akarván tudatosítani alattvalóiban a veszély komolyságát, és lélekben felkészíteni őket az áldozatra, melyet mindannyiuknak meg kell hozniuk. Ujjaival hosszan dobolt az ülés karfáján, majd sóhajtott, és kinyitotta az ablak melletti szellőzőrácsot. A huzat meglebbentette fiatal kollégái haját.

Rasflin, a koravén, ambiciózus asszisztens és holdvilágképű, álmatag titkárnője, Goscil a szükségállapot kihirdetése óta dolgozott mellette. Pontosan... igen, tíz éve! A tudósok azóta ismét fontos embernek számítanak. Rasflin született kishivatalnok volt, precíz, megbízható és gépiesen érzelmentes; főnökét konzekvensen „kutató asszony”-nak, vagy „asszonyomnak” szólította, és ismeretségük bő évtizede alatt egyetlen magántermészetű vagy irreleváns megjegyzés sem hagyta el a száját.

A köpcös Goscil mindenben az ellentéte volt társának: haja kócos, ruhája gyűröten-pecsétesen lógott rajta, s ahogy a kákabélú, pedáns Rasflin az idő múlásával egyre hűvösebbé és szűkszavúbbá vált, ő úgy lett egyre bőbeszédűbb és elhanyagoltabb. Most éppen az oxigéntelep legfrissebb adatait elemezte

lehunytt szemmel, hangosan dudorászva. Amikor egy-egy szokatlan mérési eredményhez ért, harsányan felhorkant, vagy magában motyogott valamit. Rasflin elfordult tőle, és tüntetően kibámult az ablakon.

– Szóval – pillantott Gadfium az asszisztensére –, mi történt a vándorkövekkel?

– Mint már említettem, semmi konkrétumot nem tudunk. – Rasflin egy pillanatra elhallgatott, hogy lekérjen pár adatot, aztán megrázta a fejét. – A megfigyelőállomáson szokatlan „mozgást” tapasztaltak, bármit is jelentsen ez. Az illetékesek utasították önt, hogy haladéktalanul utazzon a helyszínre, és folytassa le a szükséges vizsgálatot.

– A Vándorkövek völgye... – dudorászta Goscil, aztán váratlanul elhallgatott, és kinyitotta a szemét. Félrefújtt egy homlokába lógó, kócos tincset, és Rasflin-ra pillantott. – Furcsa pletykák keringenek az infóvonalon. Azt mondják a kollégák, hogy táncolni kezdtek a kövek.

A fiatalember elhúzta a száját. – Táncolni, na persze.

– Ezt hogy értik? – szólt közbe Gadfium.

Goscil vállat vont. – Egy töredékes jelentést idézget mindenki, amit valami gyakornok rögzített, még hajnalban... ha nem humbug az egész. Állítólag megmozdultak a kövek, aztán mindenféle furcsa dolgok történtek. Azóta se kép, se hang. Senki se tudja elérni az állomást. – Újabb pillantást vetett Rasflin-ra. – Biztosan hírzárlatot rendeltek el.

Gadfium elgondolkodva bólintott. – Mit tudunk a légköri állapotokról? Mágneses interferenciák, szeizmikus aktivitás, csapadékvizonyok?

Mindketten elhallgattak. Goscil válaszolt elsőként: – Földrengés mostanában nem volt. Nemrég kezdődött az olvadás, és reggel északnyugati szél fújtt, de...

– Mondja csak, Goscil.

– Nem is tudom. Furcsa ez a jelentés. Idézhetem szó szerint?

– Persze.

Goscil behunyta a szemét. A homlokát ráncolta, mint aki nagyon keres valamit, és közben tovább dudorászott. Rasflin bosszankodva elfordult. – Itt van – mondta végül a nő. – Ez az... igen: „Mérési anomália; Vándorkövek völgye, mobil megfigyelőállomás, négyes pozíció.” Dátum, verifikáció, alapadatok, satöbbi... – Ahogy a jelentést idézte, a hangja monoton hadarássá vált: – „Környezeti paraméterek: a szél észak, északnyugati, négyes erősségű. Csapadék nincs, átlagos talajsűrűlódási tényező: hat egész négy tized. A kövek gyorsulása... Te jó ég! Ilyet az öregapám se látott. Mindjárt... (érthetetlen motyogás) hívom a kutatásvezetőt. Kijelentkezem. Adás vége.”

Goscil felpillantott. – Ennyi az egész. Azóta mindenki őket hívja, de az obszervatórium nem válaszol.

– Mikor rögzítették a jelentést?

– Hat tizenháromkor.

Gadfium Rasflin-re pillantott, aki szárazon elmosolyodott. – Feltételezem, az udvar közvetlen kapcsolatban áll a kutatókkal...

– Erről nem tettek említést az üzenetben, asszonyom – felelte az asszisztens, majd hozzáfűzte: – Az önnek szóló utasítás háromnegyed tizenegykor érkezett.

– Értem – dünnyögte Gadfium. – Kérjen az udvartól bővebb felvilágosítást, és folyamodjon engedélyért, hogy beszélhessünk az obszervatórium vezetőjével.

– Igenis, asszonyom – bólintott a fiatalember, és üveges tekintetéről látszott, hogy máris kapcsolatba lépett az illetékesekkel.

Rangja és származása révén Gadfium megengedhette magának a luxust, hogy implantok nélkül éljen, és elméjét megóvhassa az interperszonális kommunikáció háttérzörejétől. Háborítatlanul elmerülhetett a saját gondolataiban, viszont a dolognak megvolt a maga hátulütője: a közösségi adattárakhoz és kommunikációs csatornákhöz csak külső terminálokon keresztül férhetett hozzá. Egyfelől büszke volt kiváltságos helyzetére, másfelől bosszantotta,

FÉLEMMETES GÉJPEZET

hogy a munkájához szükséges, legalapvetőbb információk beszerzéséhez is lépten-nyomon mások segítségét kell kérnie.

– Egy suhanó vár ránk a keleti oldalon – kotyogott közbe Goscil, és jelentősegteljes pillantást vetett a többiekre. – A király saját járműve – tette hozzá, és megrázta kócos fürtjeit. – Tényleg sürgős lehet az ügy!

3.

A hadoszlop kínos lassúsággal menetelt a Déli-vulkánacsarnok holdbéli krátereinek között; az ormótlan, sokkerekes teherkocsik mellett páncélos kísérők dőcögtek, melyek a legkülönfélébb hadigépeket és khiméra félvérekből álló harci alakulatokat szállították. A khimérák többsége közkatonaként szolgált a seregben, de néhány behemót természetű, kevésbé intelligens példányt (ezeket *spedoszaurus*nak hívták) afféle igavonó jószágként tartották. A khimérák engedelmesekek, szívósak és igénytelenek voltak, így a parancsnokság előszeretettel osztotta rájuk a hálátlanabb harctéri feladatokat.

A konvoj négykerék-meghajtású homokfutókból és páncélozott hernyótalpasokból állt, ám elvélve akadt köztük néhány lomha kételtű meg pár tömzsi, kétágyús tank is – utóbbit a katonai szakzsargonban Teknőcnek nevezték. A platós kocsik dugig voltak lőszerrel, gyógyszerrel és élelmiszerrel; az utánpótlást a Délnyugati-szárny (Ötös szint, Feltárási osztály) régóta szorongatott helyőrségének szánták, és ha sikerülne oda eljuttatni... nos, az maga volna a csoda, gondolta VII. Alandre Sessine gróf, a második királyi expedíciós hadtest főparancsnoka. Ez a küldetés vagy a történelemkönyvekbe kerül mint minden idők legzsensziálisabb taktikai lépése, vagy csúfos kudarcot

vallanak, és kollektíve otthagyják a fogukat. Ő a maga részéről nem fogadott volna a győzelmükre.

Végignézett a menetoszlopon, aztán a fejük fölött sötétlő, komor kráterfalat fürkészte. Az egykor élettől nyüzsgő lakószintek gigantikus romjai fölött száraz, drótszínű felhők gomolyogtak.

A parancsnoki páncélos lövegtornyában állt, mellvértje a zökkenők ritmusában oda-odakoccant a fedélzeti nyílás pereméhez. A folytonos fölfelé nézéstől görcs állt a nyakába, de sokkal szívesebben bámulta a háttorzongató, túlvilági tájat, mintsem hogy az előttük álló öngyilkos akció részleteit tervezgesse. Ahogy néhány pillanatra elült a porfelhő, tekintetével máris a lélegzetelállító romokat fürkészte. Végtere is, okoskodott magában, miért ne nézhetné meg alaposan, merre halad a csapat? A király kegye folytán az ő agyában nyugalom és magány honolt; miért ne szakadhatna ki az *itt és most* fogságából, miért ne elmélkedhetne az elmúlt dolgokon? Ki tudja, hátha éppen a halálról szőtt gondolatok segítenek megoldani az élet nagy rejtélyeit.

A beomlott kráter csarnokok egész sorát temette maga alá, amelyek maguk is többszintesek voltak; a romos falak hatalmas C formát rajzoltak, melynek átmérője tíz-tizenhárom kilométer lehetett, a következő, épen maradt szint mennyezete elérhetetlen magasságban derengett. A konvoj öt vagy hat szint földem romjain tapodott, a páncélos járművek szétroncsolódott és a felismerhetetlenségig összeolvadt falakat kerülgettek. A kataklizma két nagyrekesz mélységben mindent elpusztított, kisebb-nagyobb földrengések azóta is gyakran voltak a térségben. Gőz és füst gomolygott az ezernyi hasadékból. Amikor egy-egy pillanatra elült a szél, a völgykatlan mélyén orrfacsaró kénbűz terjengett.

Tiszta volt az idő, de a táj fölött sodródó sárgásszürke füstpamacsok és hófehér gőzfelhők kiváló fedezéket nyújtottak a harckocsik számára. A krá-

terfalon túl óriási, megalomán architektúrájú építmény bontakozott ki a szemük előtt – a király egyik, palotának is beillő vadászkastélya.

Sessine hátrapillantott. A vulkán tövében szépen gondozott erdők, tavak és mezők kélettek-zöldelltek, a távolban felsejlett a királyi birtokot övező kőfal hullámvonala. A látóhatáron éppen csak ki lehetett venni a Xtremadur tartományt határoló hegyek sziluettjét.

Odalent gyönyörű idő lehet, gondolta Sessine az édeni völgyet bámulva, és már-már az orrában érezte a nyári mezők illatát s a víz simogató hűvösét a bőrén. Bár a hóhatár több kilométerrel följebb húzódott, a kráternél dermesztően hideg volt, a levegőt csak a szunnyadó vulkán rothadásszagú bűffenei fűtötték. Sessine, habár páncélt és bundakabátot viselt, vacogott.

Ismét körbehordozta tekintetét a sivár, halott tájon, a páncélkocsik kínosan vánszorgó során, és mosolyogva idézte fel, milyen elszántan küzdött a lehetőségért, hogy itt lehessen, és kockára tehesse az életét egy olyan küldetésben, amit lelke mélyén hajmeresztő ostobaságnak tartott. Ritkán használta az összeköttetéseit, ám ezúttal minden követ megmozgatott, hogy rá osszák a feladatot. „Te mazochista vadállat, te!” – gondolta vigyorogva. S ez csak most derül ki, hét tisztességben és becsületben leélt élet után... Nevetve megcsóválta a fejét, és tovább kélelte a kormos sziklafalakat.

A hatalmas C forma végében egy épen maradt bástya emelkedett. Öt kilométer magas sziluettje baljós árnyékot vetett a konvoj elé, oldalához dűledező romok kapcsolódtak. A *babilia*, a vidék jellegzetes örökzöld futónövénye benötte a köveket, húsos levelekből álló lombozata a fűzöld, királykék, rozsdabarna és narancsvörös árnyalataiban játszott. Az agresszíven terjeszkedő gyom egyedül a párkányzaton és a dögletes párát bőfögő, vulkanikus hasadékok körül nem tudott megtelepedni.

A csipkés gerincen bokrok és csenevész fák nőttek, a krátert körbeölelő, kidőlt-bedőlt fal éppen a konvojjal szemközt érte el a hóhatárt, és olvadt össze az erőd sértetlenül maradt külső falával. (Serehfa falai az égig érnek,

gondolta Sessine, és valóban; a körítőfalaknak nem látta a tetejét, sem a helyet, ahol beleolvadtak a következő szintmennyezetbe.) A düledező bástyák némelyikét ablaknyílások tagolták, mások teljesen tömörök voltak, jégtől-hótól repedezett kváderköveiken megült a hó, és megkapaszkodtak rajtuk a babilia kékeszöld indái. A legnagyobbat olyan magasra építették, hogy törzse a plafonfelhők közé veszett; égis érő oszlopra hasonlított vagy egy óriási tűre. Úgy is hívták: Tűtorony.

Sessine felnézett, hátha megpillanthatja a torony csúcsát, ahogy méltóságteljes magányban öröködik a völgy fölött (sőt, valamennyi szint fölött), megmártózva a légkör felsőbb rétegeiben. A toronysisak állítólag huszonöt kilométerre volt az alapkőtől, majdhogynem kint, a világűrben.

De a titokzatos bástyát ezúttal is felhők rejtették a kíváncsi szemek elől, és Sessine bánatosan sóhajtott, ahogy újabb ködgomolyagok sodródtak a karcsú építmény elé. Tekintetét a növekvő fehérségbe fürta és hatalmasat prüszkölt, amikor a páncélcocsi egy különösen bűdös kénfelhőn haladt keresztül. Megragadta frekvenciakódos messzelátóját, de bármerre nézett, csak elmosódott foltokat látott. Csalódottan eresztette le a műszert.

Egyetlen vigasza az volt, hogy legalább rejtve maradnak az ellenség elől. Vagy mégsem? A hírszerzés a környék stratégiai fontosságú pontjairól figyelni az ellenség mozgását – ki tudja, talán a Mérnökök kémei is ott ülnek valamelyik falon vagy bástyán. A vulkanikus köd tovább sűrűsödött, a bűztől valósággal könnybe lábadt a szeme.

Odabent a kocsiiban megreccsent az adóvevő. Nocsak, gondolta Sessine.

A konvoj indulása előtt szigorú parancsot kapott, hogy nem kommunikálhatnak senkivel, egyedül a parancsnokság frekvenciáját hagyták szabadon. A katonák az implantjaikat sem használhatták, csak szóban értekezhettek a társaikkal, azt is biztonságos körülmények között, páncélozott járműveik hangszigetelt belső terében. (A katonák egyébként sem kószálhattak szabadon a közösségi hálón; aki belépett a seregbe, attól automatikusan megvonták a

polgári csatornákhöz való hozzáférést. Ha kommunikálni akartak, a katonai csatornákat kellett használniuk.) Az újoncok nehezen szokták meg, hogy nem léphetnek bármikor kapcsolatba a szeretteikkel, hiszen az átlagpolgár szinte születése percétől aktív tagja volt az információs társadalomnak. A katonaság ezzel szemben zárt csoportot alkotott, afféle klubot, igaz, bajtársaikat bárhol, bármikor elérhették. A küldetés idejére azonban a belső kommunikációt is megtiltották nekik, nehogy elárulják helyzetüket az ellenségnek.

Sessine hátrapillantott. Mögöttük egy teherkocsi kerülgette a romokat, a platóra állított hadtápos ládák össze-összekoccantak. Előttük egy természetes khiméraszaurusz poroszkált, fegyverekkel és lőszerrel megrakodva. A gróf visszahúzódott a páncélkocsiba, és magára húzta a lövegtorony fedelét.

Az átforrósodott vezetőfülkében átható benzin- és gépolajszag terjengett; két nappal ezelőtt hagyták el az újonnan épült hidrovátort a bástyatoronnyal szemben, és Sessine már-már otthonaként tekintett a zümmögő, gépszagú kasznira. Vörös fényeivel, monoton duruzsolásával az anyaméhre emlékeztette.

Lehuppant a parancsnoki székbe, és levette a kesztyűjét. – Nyílást lezárni – adta ki a parancsot.

– Lövegfedelelet lezárni! – visszhangozta a kocsiparancsnok. Megnyomta a megfelelő gombot, közben a tekintetét egy percre sem vette le a radarképernyőről.

– Jelentést kérek – fordult Sessine a kommunikációs tiszthez. – Üzenet jött a központból?

A fiatal hadnagy remegett, mint a nyárfalevél, arca viaszsápadt volt. Sessine-nek baljós előérzete támadt.

– Mi is vettük, uram – kiáltott hátra a navigátor, aki még mindig a radarernyőt bámulta. – Rejtjeles üzenet, mai kóddal. Így szól: „rutinművelet”.

– Rutinművelet? – hökkent meg Sessine, és a hadnagy riadt arcára pillantott. Mit jelentsen ez?

– A... a hírszerzés – dadogta a kommunikációs tiszt, és nagyot nyelt. – A rövidhullámon jött az üzenet másik fele. – Megnyalta az ajkát, reszkető kezét a rádiókonzolra helyezte.

A kocsi parancsnok hátrafordult, és a homlokát ráncolta. – És mit mondtak?

A hadnagy rápillantott, aztán ismét Sessine felé fordult, és akadozva folytatta: – Egy felderítőnk feljutott az északi peremfalra, uram, és azt mondja... a felderítő azt mondja... – A fiatalember bizonytalanul pislogott, végül kibökte: – ...hogyan észrevettek minket, uram. Mindjárt itt lesznek.

– Légítámadás? – üvöltötte a parancsnok. Megpördült a székében, és vadul zongorázni kezdett az irányítópanelen, majd behunyta a szemét, kezét a füléhez tapasztotta.

– Mindjárt itt lesznek – motyogta a hadnagy. A szemébe könnyek gyűltek, pislogva nézett a lövegfedélre.

Sessine utasításokat osztogatott. A navigátor a fejét csóválta, és halkán füttyentett. – Fedelet nyiss! – ugrott Sessine a lövegtoronyhoz. Felcsapta az acélreteszt, és kilökte magát a szabadba. Tejféhér, sűrű köd vette körül. Fölkapta a távcsövet, és körülnézett.

Ekkor két lövés dördült közvetlenül alatta, a kocsi belsejében. Aztán két másik. A kocsi jobbra fordult, és eszeveszett tempóban nekilódult.

Sessine visszahúzódott a fülkébe. Még le sem huppant a földre, már tudta, hogy végzetes hibát követett el.

A fegyvere után kapott, orrát megcsapta az égett hús émelyítő szaga. A következő pillanatban a kommunikációs tiszt könnycsíkozta arcába bámult. A férfi egyenesen a homlokának szegezte a pisztolyát.

A két holttest ernyedten imbolygott a vezetőülésben, ahogy a kocsi újabb huppanókon zötyögött keresztül. A kommunikációs tiszt egyik kezével a jármű plafonjába kapaszkodott, és hangosan szípozott. Sessine a fiatalember

felé nyújtotta a kezét, a másikat a fegyvere markolatán tartotta. – Nyugalom, fiam. Tegye le azt a...

– Sajnálom, uram. Bocsásson meg!

Elemi erejű ütés érte az arcát, s úgy érezte, mintha az egész világ szilánkjaira robbant volna. A földre zuhant, sűrű füst vette körül. A fájdalmat alig érzékelte, a füle csengett, nem kapott levegőt. Egy végtelennek tűnő másodpercig csak hevert a padlón, aztán a hadnagy lehajolt hozzá. Érezte a fegyver csövét a tarkóján, és csak annyi ideje maradt, hogy föltegye a kérdést: *miért?*, aztán minden elsötétült.

4.

Fel kettem aszt fel öttösztem. Ettem reggelit asztán beszéltem a hanygya barátommal akit úgy hívnak hogy Hompuk (fura név nem 1 hanygyának de neki ez a neve még a hejesírását is el magyarászta nehogy el roncsam), és Hompuk aszt mongya nekem csak doggozol doggozol doggozol mostanába Latra mester, mér nem lazussz néha? És én 1et értettem evvel és mingyárt el döntöttük hogy meg látogattyuk Zoliparia urat aki a Rosbirh nevü szobor jobb szemgojojába lakik.

Ugy gondottam hogy először le beszélem a doggot az illetékesekkel ne hogy baj legyen mind a muttkor az csunya vott utyhogy el mentem Scaloppi-ni előjjárohoz hogy tegyem a tiszteletem.

Há' persze Latra fiam, mennyé csak mongya ő nincsen ma más doggod uccse. Meg vott a hajnali lekki gyakorlat gondolom emmékkettél ahogy kell?

O hát persze mondom én ami tulajdomképen nem egészen igaz söt igazából láttalán nem igaz de emmékkedni utközbe is lehet nem?

Mi van abba kérdi és a dobozra bök amit a kezembe szorongatok egész idő alatt le nem raktam volna.

1 hanygya mondom s meg rázom a dobozt a képe előtt.

Nocsak a kis barátod ugye? Hallom van neked 1 házi álatod. Az mindig fel vidíttya az embert. Meg nézszhetem?

Ő nem házi álat mondom hanem a barátom és nem AZ hanem Ő 1 lány. Nézd.

O igen nagyon csinos mongya amit elég fura dolog 1 hanygyára mondani de így monta télleg. No mindl.

És van neve ennek a hanygya höggynek kérdi ő.

Hát persze mondom. A neve Hompuk így hívják.

Hompuk mongya ezám a mokás név mér éppen így neveszted el?

Nem én neveszttem el rázom a fejem ez a igazi neve neki.

Áhá mongya és furán néz mind szokott.

És beszénni is tud ám teszem hozzá bár aszt hiszem más nem hajja csak én.

(*Pssst Latra!* sugja Hompuk mire én kicsit el vörösödök.)

Áhá mongya Scaloppini előjjáró olyan mosojjal mind amikor próbáll türemmes lenni de nem sikerül. Jo van fiam mongya és meg simogattya a fejem (nem szeretem amikor eszt csinájja de hát ki birom. Na hol is tartotunk? Jajgen az előjjáró meg simogattya a fejem) és aszt mongya mehecc de gyere vissza kapuzárásra.

Jippi mondom lekkesen és rohanok kifele vissza se nézek.

El mentembe a konyha mellet hát nem meg látom Bli asszonyt mosojgok nagy nagy szende mosojjal könyörgös szemeket mereszttek meg efféle és peesze nemereszt 1 kis uti elemozsija nélkül hát hogysis eresztne! Ő is simogattya a kobakom ez ma valami fertőzés lehet vagy mifene a levegőbe.

Fékkilencet kongatnak mikor ki lépek a kolostor elé a nap 7ágra süt a naccsarnok ablakain befele csipi a szemem a nagy fényesség. Hát nem úgy nézski ahogy mongyák hogy 1re fehésebb meg sötétebb borussabb pedig az okosok aszt mongyák ughyhog biztos ughyis van.

Föl szálllok az esső trampára ami a dénnnyugati hidrovátornak tart a kocsi ponyvába csimpaszkodok a kipuffogo fölöt. Rém bűdös mikor vesztegelünk

a kereszteződéseknél főffele a hegyi uton de mindig jobb mind bérkocsiba beszélgetni a sofőrrel hogy végül megin burán simogassanak amijen filko napom van.

Szeretem a hegyi utat mer onnét be látni az egész csarnokot és a nagy hászdudorok odalen ojanok mind 1 orjás komod fogantyuji. Zoliparia ur aszt mongya orjások csak a mesébe léteznek és én hiszek neki de néha el kébzelem hogy a naccsarnok a hegyeivel csupa fal mellé tologatott szekrény meg székek meg asztalok puffok szanaszét 1 szobába és az ember aszt gondolja vajon mikor jönnek meg az orjásnépek akik itten laknak? (És aszt is gondolja hogy meglehetőssen rendetlen népek így szédhányini mindent a lakásba hát nem tanuttak ezek tisztességet? Hompuk szerint tul vizujális vagyok és okonszervativ. Hol is tartottam? Persze szoval a kocsi a szerpentinén dőcög mi meg logunk rola.)

HompuK a hanygya a dobozába lapul a kabátom leges legbesső zsebébe a biztonság kedvéjér jo be gombovva. Jol vagy HompuK sugom két kanyar között.

Kösz jol mongya ő. Hol vagyunk?

Ömm 1 platon mondom végülis nem hazuttam nagyot.

Ugye nem aszt akarod mondani kérdezi HompuK hogy fel ugrottál 1 teherautora és most a ponyvába kapaszkodva logunk az ut fölöt?

(Fenébe ezen a hanygyán nem lehet ki fogni.) Miből gondolod mondom hádha el felejtí.

Muszáj mindég a lehető legveszjesebb moggyát választanod a hejvátosztatásnak mongya és le se szösszenti hogy el akarom terenni a szot.

Dehát én vagyok Latra a löködt mondom neki nevetve így hivnak! Fijatal vagyok meg ez az esső életem. Nulladik Latra a Látó ez vagyok én semmi I. vagy II. vagy VII. vagy más ijen marhaság ekkora erővel akár hahhatatlan is lehetnék külömben is mikor rugjak ki a hámbol ha nem most amikor még 1szerse purcantam ki nemigaz?

Hááát mongya Hompuk (hallom a hangján hogy ki husztam nálla a gyufát) attol az aproságtol el tekintve hogy letlen életet is butaság el dobni rájadásul a mostani vészhezjetbe a rejnkarnácios fojamatok is be fuccsohhatnak hát én a magam részéről nem szeretnék mijattad meg halni.

Hümm aszt hittem neked nemárt ha le esel akár az ürböl is merhogy a magasságod meg a tömeg per felület arány és még a levegőmolekulák relatív méretére is gondolok sorolom neki tudákosan.

Jo jo mongya ő. De mi van ha zuhanás köszbe rámesel és összenyomorgacc?

Hát ez ijen magasságba biza könnyen MEG ESHET mondom vigyorogva és ki hajolok a ponyvatető mögül. A szél a hajamba tép odale a méjbe facsuccok ringatoznak száz méterre a hegyiut alatt meg patakok csörgedeznek.

Hehe dünnnyögi Hompuk a hanygya rosszallon.

Erre el gondokkozom és aszt mondom neki tudod mit?

Namit mongya ő.

Amikor be szállunk a hidrovátorba ezuttal a fűkkébe utazunk nem a tetején nna mit szossz jo lessz így?

Csudás mongya ő. A nagy lekküséged nem ismer határokat.

(Fura humora van tény szerintem vott 1 kis ironija a hangjába.)

A hidrovátor régi ütöttkopott szerkezet fából csinálták és csikorog kegyetlenül az egész kenderolajtol meg lagtol büzlik. A rosdás visztartájok a pallodeszkák alatt kísérteties recsegést hallatnak ahogy az emelőkabin a naccsarnok fala mentén kuszik föffele. A kabinba katonai homokfutok parkonnak ojanok mind 1-1 hernyotaplas ürsiglo. A katonák flippfloppot jáccanak talán be kéne szánnom mer elég jól cézzok marégszám nyerem a zsetont a flippfloppba valszeg mostis nyernék mer köjökképü vagyok mind aki kettőjig se bir számonni de Hompuk aszt mongya hé mágvirág nem kéne emmékedned ahogy megigérted Scaloppini testvérnek? Oppá mondom hogyne persze naná.

FÉLEMMETES GÉJPEZET

Láto vagyok szal emmékedni kötelesség nem kérdés.

Keresek 1 csöndes hejet a zsilip mellet ahol a szél be fuj le ülök hátra dőlök be csugom a szemem és rá csatlakozok a kodra ahol a halottak éennek.

A csarnok tetején ki szállok a hidrovátorbol át vágok az elosztoudvaron sbe megyek a naccsarnok falába. Folyosokon alagutakon sietek asztán föl szállok a szük nyomtávura ami a fal bessejébe megy és el zötyköl a csarnok tusso végébe. A sarkállomáson fel megyek a lébcson és meg állok a kiláto gallérján a babilnövények zöddes kék sűrűje fölöt. Falak teraszok utak házak szántok ojanok idefönröl mind 1 maket. Várarkok tornyok füles bástyák ciszternák csipkés toronypártázatok a régi időkböl ha valaki ért a várakhoz akkor tuggya miröl beszélek.

Szép innét a ki látás néha sasokat is látni kétféjü uhut fönigszet hárbját meg más fura szárnyasokat ahogy a levegöbe körösznek igazi turistalátvány a heji fauna. Lejjeb a vöggy fenéken ujobb falak magasodnak tornyok köcsipkék meredek tetök ittott erdök dombok teraszok zöddenek. A messzibe alig láccanak a zárofalak (mongyák a tengert is látni a fessö szintekről. Én nem láttam saját szememmel még soha csak kép ernyön).

Özönvisz előtti rosdás libegöre szállok a vegetácjo sűrű zödd alaguttyába a naccsarnok leges legfessö zugájig visz engem 1 csöndes tisztásra a nagyeresz alat ahol a Csillagjosok és Aklemisták ütik az idejüket. Néha szo szerint aszt csinájják el ütik az időt fölleg Zoliparia ur aki annakidején Fontos Ember lehetett mer a naccsarnok egyik legjobb panorámájü kégljéjt kabta ami az északi örszobor a Rosbirh annak is a jobb szemgojoja.

Az örszobor északra néz demivel pontosan a sarogba áll és semmi sincs neki uttyába keletre is el látni belölle ahol a nap szok kenni és ebböl a szögböl a vészjoslo galagtikus ködgomaj is remekül láccik mindha be köszönne hello srácok nem sokára lámpaottás lesz azám!

Hijába dörömbözök Zoliparia ur ajtaján úgy tűnik az öreg nincsen othon. Rozzant falédra tetején állok a Rosbirh nevű szobor fejébe s ököllel verem csapkodom a kis körajtót de bármicsinálok semmi válasz. A lédra 1 korhadt szuvas lébcsőforduloba áll (a besső szerkezet rozzant mind itt minden a Csillagjosok és Aklemisták kommunájába) és a lébcsőt valami öreg höggy surojja gyanusan bugyboréklo fojadékkal ami sztem inkább el koptassa a pallot mind tiszticcsa mingyár átlukad gondolom és bele zuhanok a föccintbe. Közbe a gözők az orromba mennek be könnyezik tőlle a szemem.

Zoliparia ur kiabállom. Latra vagyok jöttem látogatoba!

Szonnod kellet volna hogy jövünk jegyzi meg Hompuk a dobozába.

Ő nem használ implantokat utájja a modernes technológiát mondom és tüsszentek *hrrrcssi*. Zoliparia ur remete igazi különc.

Akkor hagyhattál volna neki üzenetet ripoosztzik nekem Hompuk.

Igen igen igen dünnyögöm bosszant hogy mármegin igaza van. Kénytelen leszek használni a saját implantyaimat bár csak akkor akartam ha a halotakkal trafikálok mer én is ojan remete különc akarok lenni mind Zoliparia ur.

Zoliparia ur kiabállom megin. A sálamat az orromra csavarom mosmár télleg borzammassak a szagok a fordulobol. Ooo a nyirhatt mindenit!

Hidroklorsav szimatol Hompuk. Mingyár el füstöl a lébcső te joég hitetlenkedik.

Odale valami vén bura surojja a padlot magyarázom neki és nagyon bűdös a felmosolé.

Fura mongya Hompuk. Aszt hittem ithon lessz. Jobb ha mos el megyünk mongya de akkor nyilik az ajto és fel tűnik Zoliparia ur törökközöbe csavarva és ami haja csak van az mind vizes.

Latra kiáttya mingyár gondolhattam volna! Át néz a válam fölöt az öreg banyára asztán int hogy jöjjetekbe én meg le kászálodok a lédráról és be a szemgojoba.

Huszd le a cipödet fijam mongya merha belelébtél abba a tocsába a lébcsön akkor töngre teszed a szönyegemet. Asztán tedd magad hasznossá forrajj nekem 1 kis bort azzal szorossan maga köré tekergeti a törökközöt és csöpögve meg indul kifele.

Én máris nyulok a cipömér hogy le vegyem. Biztosan fűröttél Zoliparia ur szollok utána ő meg áll az ajtoba. Rosszkor jöttem biztosan?

Rám néz de nem szol semmit.

Zoliparia ur meg én meg Hompuk a hanygya odakin ülünk az irisz erkéjen a Rosbirh nevü szobor jobb szemgojójába és forralt bort hörpöllünk teját hozzá meg szikatt kenyeret. Zoliparia ur széke mindha 1 kissebb szemgojo lenne amit valami orjás szempillára függesztettek a fejünk fölé. Én zsámojon ülök a korlát mellet Hompuk meg a tányéron szalatgál előttem és a kenyérhéjat rágcájja amit Zoliparia urtól kapott. Kemény vott nagyon ugyhogy kis nyállal meg puhítottam. Hatalmas adag ez ekkora hanygyának 1 életre elég de Hompuk derekassan birkozik le farikcsál 1-1 darabot és addig fűrészeli gyömöszőli a rágojával meg a messö lábával amíg le tuggya nyenni. (Illedemessen ahogy kell meg köszönte Zoliparia urnak de választ nem kapott. Én még nem említettem Zoliparia urnak hogy Hompuk tud beszénni és ugy tűnik a Zoliparia ur meg nem hajja öt nomind1.)

Szemmel tartom Hompukot mer szeles az idő és bár ki van feszítve 1 háloszerüség az erkéj alatt de ha lefujná a szél a völgybe hogyan talánnám meg odale? 1 ijenforma apro joszágot mind tübe a szénakazlat ojan lenne.

Tul sokat aggodsz mongya nekem Hompuk. Tappraesett hanygya vagyok meg talánnálak én tégedet ne féjj.

(Nem felelek neki mer Zoliparia ur beszél épen és nem lenne udvarjas dolog.) Akárhogy is nyugottabb lennék ha Hompuk visszamenne a zsebembe, de aszt mongya levegözni akar és különben is teccik neki a ki látás.

...az nem a magabiztosság vagy az erő jele mongya épen Zoliparia ur hanem épenhogy a zimpotencia és az ostobaság jele. Hát igen Zoliparia ur gyakran fel huzza magát az udvari népek viseletes doggain.

A mentális sötétség korát éjjük Latra eszt sose felejsd el mongya én meg bollogatok és szürcsölöm a tejámat s közbe figyelem Hompukkot ahogy a kenyerét majszojja.

Nem csoda hogy az ösejink aszt monták fürgéknek áll a világ teszi hozzá és össze huzza magán a kabátytát. Foga van a szénnek idefen az tény. Aki nem elég gyors az kanpec mongya eza zevolucjo lényege. Falakkal vesszük körbe magunkat mutat körbe s ezzel el ismerjük hogy gyengék vagyunk. Ojan itt mind 1 ispotájiba.

Mi az a ispotáj kérdezem. Nem halottam még a szot és nem akarom használni az implantyaimat mer fel akarok vágni azzal hogy én se használom az implantyaimat ahogy ő.

Mér nem használod az implantyaidat Latra hamán vannak mongya Zoliparia ur.

Oppersze mondom egészen el felejtetem és szimpadiassan be csukom a szemem egészen el szoktam tölle mondom. Lássuk csak; á igen ispotáj ispotáj hmm. Betegház effekvő szanatorjum sorolom a szinonimákat.

Azaz dohogja Zoliparia ur bosszankodva. Látod közbe kotyoktál én meg el vesztetem a fonalat.

Ott tartottál hogy a naccsarnok ojan mind 1 hullaház.

Aszt tudom dümmögi de nem tudom mire akartam evvel ki jukadni.

Sajnálom mondom igazán őszintén.

Mind 1. Lényeg az fojtattya Zoliparia ur hogyha az ember meg ül a langyos vízbe és jo neki amit az elődök rá hagytak nem igyekszik nem ujit nem fejlődik akkor mije jövő vár ránk asztmond meg?

(Zoliparia urnak mánjája a fejlődésér meg a jövőér valo aggodalmazás so kan erre a szemüket forgatnák és vén buggyantott hojagnak tartanák legaláb is a többség.)

Szal akkor biztosan nem vottak soha orjások kérdezem ovatossan.

Latra sohajt Zoliparia ur nálad valami berözködés ezek az orjások hogy fojton ezekkel jösz. Ujra tötti a poharát a bor csakugy gözölög a hüvös levegöbe én Hompukra nézek rá nagyitok a fejére látom neki a szemét a csápjait ahogy a kis szájszervével tépi farikcsájja a mászkos kenyeret. Amikor Zoliparia ur vissza teszi a boroskancsot az asztra gyorsan vissza kicsinyíttek aszt föl pillantok.

Igasság szerint mongya nekem 1szer régen téleg vottak orjások. Persze nem testi értelemben inkább lehetőségeikbe tudásukba akaratumba vottak ök nagyobbak nálunk. Szellemi orjások hozzánk képest aszt mondom. Eszt a hejet is ök építették köböl fémekböl mindenféléböl. Mi meg el lustuttunk közbe el felejtettük hogyan kell meg fogni a munka végét. Biztosan nem véledlenül építették ezeket a hatammas stugturákat falakat csarnokokat de ha meg nézed mennyire tul vannak diszitve ahoz képest ami az eredeti funkciójuk az ember nem érti mire fel csináltak mindent ijen cirádásra talán igy teccet nekik 1szerüjen ijen kedvük vott. Asztán 1 napon tovább álltak magunkra hagytak minket. Persze mondhatnád mégis itt vagyunk nem átt meg az élet de hát 1 foszlado hullába is nyüzsögnek a kukacok ott is van élet nem igaz? Élet az van fejlődés nincs ki veszett belöllünk a lendület. El tomputtunk ez a szomorú igasság.

De hát itt hatyták nekünk a tü tornyot hunyorgok kopésan. Az elég éles nem?

O Latra mongya és fel akad a szeme az égbe. Az nem ojan értelemben tü hanem mer magas vékony mindha bele döfték volna az égbe. Hányszor montam már?

Oppersze bollogatok. Szal az orjások el repüttek a csillagokba és vissza se jöttek többet igy van Zoliparia ur?

Igy bollogat pontosan igy. Nekem az a legfurább az egészbe hogy itt hatytak mind a pinty lehetőséget se attak hogy kapcsolatba lébjünk velük ha 1szer mégis szükségünk volna rájuk.

Erről nem szonnak a könyvek meg a régi foljásnok Zoliparia ur kérdezem. Hádha mégis el érhettyük őket valahogy?

Ha leheccséges is magyarázza fogammunk sincs hogyan kezgyünk hozzá. Sokan közüllünk az életüket tették a kutatásra mégse vagyunk közelebb a megoddáshoz mind amikor el kesztük. Kerestük könyvekbe arhiv fevvételekbe dokumentácjokba meg lemezeken csippeken hologrammokba adathabokba infomagokba és mindenféle ekképzehhető adathordozon amit csak ismerünk sorolja és bele hörpöl az italába. Hijába azokból az évekből semmi se maratt teszi hozzá szomoruan. Semmi Latra. Mindha ki esett vonna az idő.

Sose tudom mit mongyak amikor Zoliparia ur ijen szomoru és ekkeseredett. Ő és a társai emberöttök ota próbájják meg fejteni a rejtéjt régi poros doggok közöt kutakodnak mind a könnyvek meg ijesmi vagy az elegtronikus programkodba ássák magukat ahol állitollag minden ott van csak semmit se lehet meg találni vagy ha mégis akkor veszéjes nagyon vissza hozni.

1szer aszt montam Zoliparia urnak hogy ez tisztára szémmalomharc mire ő aszt monta ojan inkább mindha 1 bizonyos viszmollekulát keresnénk az oecánba és a hasonlat valszeg így is sántit több naccságrendel.

Néha meg kísért a gondolat hogy szerencsét próbállok 1 szép napon fejest ugrok a kodba és addig nem jövök vissza amig megtalálom a választ Zoliparia ur kérdésére de attol el tekintve hogy ehez komojan fel kéne pörgetnem az implantyaimat én meg épen igazi remete különc akarok lenni aki csak a látoi munkához hasznájja a kutyöréjít rájadásul mások már meg elősztek kutakottak izzattak aszt mégse jutottak 1ről a 2re.

Merhogy a kodba odabe káosz van de vastagon.

A kodba (vagyis az imformácjos sikon ami lényegébe a közösségi adattárak besső bugyrait jelenti) törtéennek manapság a lényeges doggok csakhogy minél méjebbre merüssz annál valoszínübb hogy benragacc. Ojan ez mind az oceján fel oddja a tudatot vott nincs mindha meg fürödnél 1 kád sosavba mármind

ha tetőtől tappig el merüsz nemcsak amugy fesszinesen. Van 1 méjség amin tul maradando károsodást okoz az imfoáramlás aszt mongyák el fonnyasztja az egot élő zombiként jössz vissza. Vannak akik 1áttalán nem jönnek vissza meg szünik a szeméjiségük szét fojnak bele diffundánnak valamejik digitállis áramlatba aszt annyi.

A fizikaji dimenzjoba asztán is éhhecc a vegetativ fungcjojid darájják a doggukat anyagcsere lékezés ijesmi (persze ha rázós utad vott jönnek az emlékek a muttbol meg a vizjok a jövőből akkor könnyen sokkos állapotba kerülhecc és rövid uton fel dobod a mohert) de a szeméjiség másolat amit be kültél a kodba arra keresztet vethecc.

Közbe Hompuk jollakott már csak jáccik az étellel formára alakittya a morzsákat a szájszervével mellső lábaival gyurja dagasztja épen 1 miniatür mellszobrot készít Zoliparia urrol én meg azon tünödök vajon láttyae Zoliparia ur vagy amijen implant ellenes télleg csak régi hagyományos fajta szeme van neki és nem tud rá nagytítani az apro részletekre mind én.

Szerinted hasonlít kérdezi Hompuk mármind a mellszobor.

Zoliparia ur el gondokkodva bámul maga elé a ládhatáron madarak keringnek 1 bástyafal körül talán őket nézi.

Nagyon jó lett sottgom Hompuknak. Mosmár ideje vissza menned a dobozba.

Mit pusmogsz Latra pillant rám Zoliparia ur.

Semmisemmi mondom csak a torkomat köszörüttem.

Nana ojasmit montál hogy ideje vissza mennem a dobozba.

Télleg kérdem hádha el terehetem a szot. Biztos véletlen vott.

Unod magad itt kérdi homlokát ráncolva.

Ááá dehogy Zoliparia ur tittakozok. Igazából ehez a Hompukhoz beszétem mondom el határozva hogy tiszta vizet öntök a pohárba. Ienest rá nézek a hanygyára és szigorujan meg rázom az ujjamat sipirc vissza a dobozba te hanygya te! Sajnálom Zoliparia ur pislogok (közbe Hompuk meg

vátosztattya a szobor fizimiskáját most 1re inkább hozzám hasonlít csak csunya nagy grumpliorra van).

És szokott válaszolni neked kérdezi Zoliparia ur mosojogya.

Oigen bologatok buzgon. Cserfes jóság meg lepöjen fejlet beszélőkéje van. És okos is de még mije!

Mos komoan Latra tölleg beszél?

Hát persze Zoliparia ur a legkomojabbban nem csak kőbezelem vagy be beszélem magamnak ezt tölleg nem. Vott 1 ládhatatlan barátom be vallom de őt azota nem láttam hogy meg ismerkettem Hompukkal a mutt héten magyarázom neki zavartan valszeg el is vörösödök kicsit.

Zoliparia ur nevet. És hol ismerkettél meg a kis barátoddal kérdi.

Elém mászott az asztalon és meg szolított mondom mire ő megin nevet én még jobban zavarba jövök mosmár egész le izzadok. Fene ebbe a hanygyába komplet idijotát csinál belölem miközbe a karikaturámat gyurja kenyér beliből nagy lufi fejjel és tojik vissza menni a dobozába a kis piszok!

Tölleg így történt Zoliparia ur bizonygatom. A tényérok közt futkározott a refektorjumba vacsorakor a mutt dicsőség napon. Másnap magammal hoztam ide amikor jöttem hozzád látogatóba de akkor még a kabátzsebembe laputt mer szégyellős fél az idegenektől. De tölleg beszél és hajja amit mondok és néha ojan szavakat használ amiket sose hallottam bizisten Zoliparia ur.

Ő bollint és ujdonságos érdeklődéssel néz Hompukra. Akkor valószínűleg nanorobot Latra mongya nekem. Néha fel bukannak közöttünk bár beszénni nem szoktak legalábbis nem úgy hogy mi meg ércsük. A törvény szerint az ijen eseteket haladégtalanul jelenteni kell a hatóságoknak ugye tudod?

De Zoliparia ur mondom könyörgön Hompuk a barátom senkinek se árt nem akarom el veszíteni. Még vörösebb lesznek lekszivesebben le harapnám a nyevvemet tőből hogy beszéltem rola Scaloppini előjjáronak aszt hittem senkise törődik ezekkel a hüje hivatalos szabájokkal de Zoliparia ur szerint a

FÉLEMMETES GÉJPEZET

többség mégis törődik velük. Mos mit csinájjak? Segéjkérőn nézek Hompukra de ő még mindig a melszobrot farikcsájja épen nagy lapátfüleket kerekít neki.

Nyugoggyál meg Latra mongya Zoliparia ur nem aszt mondom hogy jelentened kell csaghogy így szol a törvény ughogy jobban teszed ha nem dicsegszel fünek fának a beszélő hanygyáddal. 1 ijen kis joszágot könnyü el rejteni ha vigyázol rá nem lesz baj. Meg engeded nekem keszdi de hirtelen el hallgat és a fejem fölé bámul a levegőbe szeme kidülled és aszt dünnyögi *mi a fasz*. Én le merevedek mer még sohasem hallottam csunyán beszénni. Sötét árnyék kuszik az erkéjre és valami hangot hallok mind amikor a viharba csapkodo vitorlát rángattya a szél. Hátra fordulok és 1 hatammas sesszinü madarat látok ami nállamnál kéccer akkora. Ott lebeg a korlát mögöt s 1szer csak karmába kapja a doboszt meg a kenyeret csap 1et böszme szárnyajival és vijjogva el repül Hompuk meg aszt mongya *nyikk!* Én tappra ugrok és Zoliparia ur is tappra ugrik. A madár le szegi a fejét 1re nagyobbakat lapátol a szárnyával közbe csipkedi kostollgattya a kenyeret és Hompuk ott van a karmába szoruvva két szelet kenyér közibe. Kicsi antennái lebegnek a szébbe a lába kalinpál asztán már semmiccse látok belölle tul messze van de még 1re hallom a hangját ahogy sikittyta *Latraaaaaaaaaa!!* Én is kijabálok és Zoliparia ur is kijabál de a nagy buta álat csak repül süket mind az ágyu. Át libben az 1ik árokkal fölöt aszt végleg el tűnik a szemünk elöl vottnincs. Hompukot el rabották te joég én meg itt marattam 1edül!